

daglige Liv; derfor tager vi Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger — hvilken var den samme som den, hvori vort Lovforslag foreligger her. Jeg vil haabe, at de danske Socialdemokrater vil følge i det svenske Socialdemokratis Spor paa dette Omraade. Men da Sagen altsaa vil blive diskuteret i et Udvalg, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa. I Udvalget vil vi kunne tage alle de Spørgsmaal op, som her er kommet frem.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

Vilhelm Rasmussen: Der er ikke Grund til nogen lang og indgaaende Forhandling, men jeg vil dog gerne sige, at det forekommer mig, at den højtærede Justitsminister ikke fik fat paa Kernen i min Betragtning angaaende Forholdet mellem § 2 i dette Lovforslag og §§ 8 og 10 i Ægteskabslovsforslaget. Det, som forekommer mig at være det svage, naar disse Paragraffer sammenholdes, er, at den aandsvage her gøres umyndig, fordi han ikke er skikket til at varetage sine Anliggender, medens man i Ægteskabslovsforslagets § 8 gør det muligt for et Menneske, der ikke kan varetage sine egne Anliggender, at indgaa Ægteskab, hvorved han ikke alene kommer til at varetage mange af sine egne Anliggender, men ogsaa sin Hustrus og sine Børns Anliggender. Det er paa dette Punkt, jeg finder, der er en Urimelighed.

Dernæst vil jeg sige den højtærede Minister Tak, fordi han er villig til at drøfte Forholdet mellem §§ 20 og 39. Jeg tror, det trænger til at klargøres, hvad der er ment. I § 39 staar der nemlig udtrykkelig, at en umyndig raader over, hvad han tjener, men § 20 siger, at Forældre er berettigede til at anvende Barnets Indtægter. De to Ting er absolut i Strid med hinanden, og man kan ikke gaa ud fra, at den Fortolkning, den højtærede Minister gav her, vil være bindende for Fortolkningerne i det praktiske Liv eller vil være vejledende for Forældre, som eventuelt læser denne Lov og henholder sig til §§ 20 og 39. Det unge Menneske, som tror, at han raader over, hvad han selv fortjener, vil i mange Tilfælde kunne blive opbragt paa sine Forældre, hvis de i Henhold til § 20 begynder at benytte det, han har tjent. De, der ikke har tilstrækkeligt Kendskab til mange unge Mennesker, kan godt tro, at jeg ikke har Ret i min Betragtning; men hvis man har et mere indgaaende Kendskab til Ung-

dommen, tror jeg nok, man maa give mig Ret i, at Forholdet mellem de to Paragraffer bør tydeliggøres, og jeg forstaaer den højtærede Minister saaledes, at han ogsaa er villig til at tydeliggøre det.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Heilesen har Ordet for en kort Bemærkning.

Heilesen: Den højtærede Minister misforstod mine Udtalelser vedrørende § 3. Det er ikke undgaaet min Opmærksomhed, at man, selv om Udtrykket ikke anvendes i Loven, faktisk bibeholder Begrebet personlig Myndighed. Men det, jeg tænkte paa, var det formelle Forhold. Det forekommer mig lidet rimeligt, at man i § 1 begynder med at sige: „Den, der er under 21 Aar, er umyndig“ og derefter uden nogen Henviisning til § 1 i § 3 har en Bestemmelse om, at Personer, som er under 21 Aar, og som ifølge § 1 er umyndige, kan blive umyndiggjort. Det er imidlertid et Punkt, som er af underordnet Betydning, en af de mange Enkeltheder, som nærmere kan drøftes i Udvalget, og som jeg ikke lægger nogen afgørende Vægt paa.

Det, som er det afgørende, er derimod Spørgsmaalet om Forholdet mellem Mands og Hustrus Retsstilling efter dette Lovforslag. Derom siger den højtærede Minister, at man ikke skal være saa blind en Tilhænger af et Princip, at man ikke tager Hensyn til de praktiske Forhold, der kan vanskeliggøre Princippet Gennemførelse. Deri er jeg fuldstændig enig med den højtærede Minister; men det forekommer mig, at den højtærede Minister skylder Bevis for, at det er umuligt i Praksis at gennemføre det Princip, som man anser for det rette, og navnlig imødegik den højtærede Minister paa ingen Maade de Betragtninger, jeg gjorde gældende. Naar man med Hensyn til Forældremyndigheden kan give Forældrene i Forening en Række retlige Dispositioner vedrørende Barnets personlige Forhold, Tjenesteforhold, og de Midler, som derved kommer ind, hvorfor skulde man saa ikke kunne give Forældrene i Forening Værgemyndighed og derigennem Adgang til at disponere med Hensyn til Barnets øvrige retlige Forhold, som i Regelen vil være af langt mindre Betydning end de retlige Forhold, hvor man giver Forældrene i Forening Adgang til at disponere? Saa længe den højtærede Minister ikke kan forklare den Modsigelse, der er i den højtærede Ministers Standpunkt, saa længe kan han ikke forlange, at jeg skal